

Arrest

nr. 58 245 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 december 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Kosovaarse nationaliteit, treedt op 21 december 2009 te Kosovo in het huwelijk met mevrouw L.B. , van Belgische nationaliteit.

Op 28 januari 2010 dient verzoeker een visumaanvraag lang verblijf (gezinshereniging) in bij de Belgische ambassade te Pristina, Kosovo.

Op 17 juni 2010 wordt de visumaanvraag van verzoeker toegestaan.

Op 16 augustus 2010 meldt verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur van Nieuwpoort om zich te laten inschrijven.

Op 31 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 24 september 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 19 oktober 2010 doet verzoekers echtgenote aangifte van het feit dat verzoeker niet meer met haar samenwoont en dat ze niet weet waar hij verblijft.

Op 8 november 2010 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 28 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van X.A. (...), geboren te (...) en van Kosovaarse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag dd 19.10.2010, opgesteld door de Lokale Politie Westkust, blijkt het volgende:

'Ingevolge een melding bij politie (en tevens uw opdracht BEV/900/AL), uitgaande van B. L. (...) verrichten wij sinds 18.10.2010 een onderzoek naar de werkelijke verblijfplaats van X. A. (...). Na onderzoek ter plaatse kunnen wij besluiten dat X. A. (...) niet meer woont in 8620 Nieuwpoort 5...°. Betrokkene is er met de noordenzon verdwenen. De nieuwe hoofdverblijfplaats is niet gekend. Er is een vermoeden dat hij ofwel richting binnenland is, ofwel naar Frankrijk (naar verluid bij familie). Betrokkene heeft de woonst verlaten sedert 13.10.2010. De reden van zijn vertrek (volgens melder, B. L. (...)): ze zijn pas gehuwd op 21.12.2009 en sinds kort zijn alle papieren in orde gekomen voor X. A. (...) om in België te mogen blijven ... Eenmaal zijn papieren in handen, is hij verdwenen met de noorderzon B. (...) brengt ter kennis dat zij aldus niet langer wil dat X. A. (...) op haar adres staat ingeschreven, gezien hij er niet meer woont. B. (...) zelf blijft wonen in de 5...°. B. (...) brengt ook ter kennis dat zij de nodige procedures/formaliteiten wil starten in kader van 'schijnhuwelijken'.

Tot op heden heeft X. A. (...) het nog steeds nagelaten om zijn werkelijke hoofdverblijfplaats kenbaar te maken.'

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 08.11.2010 afgevoerd is van ambtswege.

Uit al deze feiten blijkt dat er noch van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel nog sprake is.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken....“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“dat het beroep van verzoeker gegrond is op de volgende middelen en grieven;

dat de bestreden beslissing strijdig is met de art. 40 e.v., 41 e.v. en 42 e.v. van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, en met art. 8 E.V.R.M.; dat de feitelijke scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote zeer kortstondig was; dat zij inmiddels weer herenigd zijn en een gezamenlijke vestiging hebben; dat zij opnieuw een stabiel gezin vormen; dat één en ander bevestigd wordt door de echtgenote van verzoeker in haar verklaring aan de lokale politie op 17 november 2010;”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing conform artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet op correcte wijze werd genomen. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat er geen samenwoning meer was maar dat deze stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte een einde stelt aan zijn verblijfsrecht gezien hij opnieuw een gezinscel zou vormen met mevrouw B. en dat zij inmiddels terug herenigd zijn. De verwerende partij wijst er op dat de beslissing genomen werd op basis van een verslag van de politie van 19 oktober 2010 waaruit blijkt dat

verzoeker niet meer aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Volgens datzelfde politieverlag verklaarde mevrouw B. dat verzoeker vertrokken was naar een onbekende bestemming van zodra hij zijn papieren in handen had waardoor op redelijke wijze geconcludeerd werd dat er geen sprake meer is van een gezinscel. Bovendien dient gewezen te worden op de afvoering van rechtswege van 8 november 2010. Het feit dat verzoeker de relatie een nieuwe kans wenst te geven, doet volgens de verwerende partij geen afbreuk aan de geldige motivering voorzien in de bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat de feitelijke scheiding van korte aard was, antwoordt de verwerende partij dat dit geenszins volstaat om aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing een gezamenlijke vestiging was. Daarenboven slaagt verzoeker er niet in de motivering voorzien in de bestreden beslissing te weerleggen. Wat tenslotte de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, zet verzoeker niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou schenden. Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat dit artikel de toepassing van de vreemdelingenwet niet verhindert. Bovendien verbiedt de beslissing geenszins dat verzoeker terug zou komen naar België op conforme wijze met de vreemdelingenwet.

2.3. Vooreerst voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40 en volgende, 41 en volgende en 42 en volgende van de vreemdelingenwet aan.

Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde mevrouw L.B. , een Belgische onderdaan.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid die zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Via de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn artikel 40bis en artikel 42quater van de vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote sedert 13 oktober 2010 niet meer op hetzelfde adres wonen en dat verzoeker op 8 november 2010 van ambtswege werd afgevoerd. Verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoeker die niet ontkent dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was tussen hem en zijn echtgenote, stelt dat deze feitelijke scheiding zeer kortstondig was en dat zij inmiddels weer herenigd zijn en een gezamenlijke vestiging hebben, hetgeen volgens hem bevestigd wordt door zijn echtgenote in haar verklaringen aan de lokale politie op 17 november 2010.

De Raad wijst op artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Gelet op het feit dat uit het verslag van de politie van 19 oktober 2010 blijkt dat verzoeker sedert 13 oktober 2010 niet meer op hetzelfde adres woont als zijn echtgenote en gelet op het feit dat verzoeker sedert 8 november 2010 van ambtswege werd afgevoerd, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat deze feitelijke scheiding zeer kortstondig was en zij inmiddels weer herenigd zijn en een gezamenlijke vestiging hebben, hetgeen volgens hem bevestigd wordt door zijn echtgenote in haar verklaringen aan de lokale politie op 17 november 2010, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel bewijsstuk van deze beweringen noch enig begin van bewijs bijbracht zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden dat zij met deze beweerde hereniging geen rekening heeft gehouden.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan

leiden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Dit artikel bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de feitelijke scheiding tussen zichzelf en zijn echtgenote zeer kortstondig was, dat zij inmiddels weer herenigd zijn en een gezamenlijke vestiging hebben en dat zij opnieuw een stabiel gezin vormen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, herhaalt de Raad dat het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker mededeelt dat hij en zijn echtgenote weer herenigd zijn, een gezamenlijke vestiging hebben en dat zij opnieuw een stabiel gezin vormen, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker en zijn echtgenote in België een gezin vormen en er sprake is van een gezinsleven.

Aangezien het *in casu* gaat om beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, is er een inmenging en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel *ter* vrijwaring van ‘s lands openbare orde. De inmenging is bijgevolg legitiem. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. *In casu* kan worden aangenomen dat de inmenging noodzakelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker slechts twee maanden met zijn echtgenote heeft samengewoond en dat hij is vertrokken zonder nieuws achter te laten een tiental dagen nadat hij zijn F-kaart ontvangen had. Zoals gezegd staft hij zijn beweringen dat het koppel herenigd is, niet met een begin van bewijs.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te

primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Het feit dat verzoeker een Belgische echtgenote heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was tussen verzoeker en zijn echtgenote. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch beëindigt zijn verblijfsrecht in functie van zijn Belgische partner aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer was. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner word gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de feitelijke scheiding tussen zichzelf en zijn echtgenote zeer kortstondig was, dat zij inmiddels weer herenigd zijn, een gezamenlijke vestiging hebben, dat zij opnieuw een stabiel gezin vormen en dat één en ander wordt bevestigd door de echtgenote van verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker brengt immers geen enkel bewijs noch begin van bewijs bij van deze beweringen. Verzoeker die zich bewust moest zijn van het feit dat hij een verblijfsrecht had in functie van zijn echtgenote, had het bestuur kunnen inlichten omtrent mogelijke kortstondige huwelijksproblemen. Dit deed hij niet zodat de gemachtigde van de staatssecretaris een correcte toepassing heeft gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET